

mínkou beztrestnosti. Nalézací soud pochybuje ostatně o správnosti tvrzení obžalovaného, že odepření vydání klády stalo se bez viny obžalovaného a poznamenává výstižně, že věci obžalovaného, chtěl-li se státí beztrestným, bylo, aby se postaral o to, by věc jím odcizená byla vlastníku skutečně vydána. Není proto dán ani důvod zmatečnosti čís. 9 b) Šu 281 tr. ř., ani čís. 5 téhož Šu, kterým stížnost snaží se jen nepřipustně uplatnití nalézacím soudem odmítnutou obhajobu obžalovaného, zejména v tom směru, že poškozený T. kládu si odebral již před oznámením věci četnictvu, tudíž vrchnosti.

Čís. 2001.

Pro otázku přiměřenosti poskytnutého úvěru ve smyslu Šu 486 čís. 1 tr. zák. jest rozhodným majetkový stav toho, kdo úvěr poskytuje, nikoliv toho, komu se poskytuje.

(Rozh. ze dne 29. května 1925, Zm I 226/25.)

N e j v y š š í s o u d jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Chrudimi ze dne 6. února 1925, jímž byl obžalovaný podle Šu 259 čís. 3 tr. ř. sprostěn z obžaloby pro přečin úpadku z nedbalosti podle Šu 486 čís. 1 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl, mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Stížnost právem vytýká, že nalézací soud neshledal u obžalovaného lehkomyšlného a nepřiměřeného poskytování úvěru, zejména v případě prodeje zboží na úvěr firmě Lyon-Quin v Novém Yorku, pokud se týče jejímu řediteli Zdeňku K-ovi, za 67.000 Kč, přihlížeje při tom jen k tomu, že se obžalovaný o oné americké firmě informoval a že jiné (ovšem velké) firmy daly této firmě také zboží na úvěr; při tom však soud přehlíží, že obžalovaný byl malým obchodníkem, který byl v oné době již takřka pasivním, takže nutno usuzovati, že dodání zboží v hodnotě 67.000 Kč do Ameriky na úvěr bez jakékoliv záruky bylo vzhledem k stavu obchodu a majetku obžalovaného nanejvýše lehkomyšlným poskytováním úvěru, zejména uváží-li se, že se v době té muselo objednané zboží zpravidla platit za hotové předem. Z toho, že obžalovaný poskytl úvěr firmě velké, nelze ničeho v jeho prospěch vyvozovati, neboť pro posouzení otázky přiměřenosti poskytnutého úvěru jest především rozhodným majetkový stav toho, kdo úvěr poskytuje, a nikoliv toho, komu se poskytuje. Nalézací soud nepokládal obchod obžalovaného s firmou Lyon Quin, dodávku zboží na úvěr, za odvážný obchod, jenž by neodpovídal rozsahu obchodu obžalovaného a jeho majetku. Ani v tomto směru nelze rozsudku přisvědčiti a platí i tu celkem to, co shora uvedeno. Stížnost i tu právem vytýká, že obžalovaný neměl na tak značný obchod vůbec prostředků, že nad to objednal od firmy F. v Drážd'anech

pro tuto dodávku na úvěr zboží v ceně 20.000 Kč a že, ač bylo zvykem, požadovati hotové placení předem, dodal do Ameriky na úvěr zboží v ceně 67.000 Kč bez nejmenšího zajištění. V tom nelze shledávati jen menší obchodní zkušenost obžalovaného, jak se domnívá nalézací soud, nýbrž odvážný obchod, který naprosto neodpovídal jeho majetkovým poměrům, když, jak sám doznal, neměl na to peněz a byl nucen objednat zboží pro uskutečnění tohoto obchodu na úvěr za 20.000 Kč, nehledíc ani k tomu, že šlo o dodání zboží do Ameriky, takže bylo vymáhání dlužné pohledávky nesnadné a stížené.

Čís. 2002.

Pojmu »rouhání se Bohu« ve smyslu §u 122 a) tr. zák. odpovídá každé jednání, zejména slovní výroky, jimiž někdo zlehčuje posvátnost a velikost Boha, neb odpírá mu způsobem opovržlivým vlastnosti, které vyznačují Božství jako nejvyšší, nejdokonalejší bytost.

(Rozh. ze dne 29. května 1925, Zm II 115/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Olomouci ze dne 26. listopadu 1924, jímž byl obžalovaný uznán vinným pouze přečinem podle §u 303 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost je odůvodněna již, pokud, dovolávajíc se důvodu zmatečnosti čís. 5 §u 281 tr. ř., vytýká rozsudku vnitřní rozpor, pokud se týče nejasnost. Dle rozhodovacích důvodů napadeného rozsudku soud nemohl nabýti přesvědčení, že obžalovaný měl zlý úmysl, rouhati se svým výrokem: »Kristus byl největší štváč na světě, který naštvál na sebe Židy, kteří jej ukřižovali«, Bohu, nýbrž že jen způsobem nejapným a urážlivým opovážil se kritisovati činnost Ježíše Krista jako člověka, neboť dle učení církví křesťanských byl Ježíš Bohem-člověkem. Dle konečného závěru rozsudkového posmíval se obžalovaný svým výrokem učení církve římsko-katolické, jelikož je známo, že Ježíš Kristus byl právě vzorem lásky k bližnímu a hlásal naopak vždy poslušnost k zákonům a právu tak, že tím, že obžalovaný prohlašoval Ježíše za pravý opak, urazil hrubě učení církve římsko-katolické o Ježíši Kristu. Pojmu »rouhání se Bohu« odpovídá každé jednání, zejména slovní výroky, jimiž někdo zlehčuje posvátnost a velikost Boha, neb odpírá mu způsobem opovržlivým vlastnosti, které vyznačují Božství jako nejvyšší, nejdokonalejší bytost (viz Finger str. 713).

Že Ježíš Kristus je Bohem a že jím byl zejména i v době, kdy pod vnější podobou člověka dlel a činným byl na zemi, uznává rozsudek výslovně, právě v důvodech, že dle učení církví křesťanských byl Ježíš Bohem-člověkem. Již onen rozsudkový závěr, dle něhož obžalovaný svým